

mener din . . . han, Emanuel, . . . det er svært, siger jeg, som han er paa Tapetet derovre for Tiden. Nu har han jo igen gjort et helt Mirakkel paa en gammel Drukkendidrik nere i Lejet.“

„Ja saa.“

„Ja han har vel for Resten skrevet til dig om'et, kan jeg tænke. Du faar jo dog stændig Breve fra ham, har jeg hørt sige.“

„Han har Ingenting skrevet om det.“

„Aa nej, han har vel tænkt, han havde det ikke nødig, saa meget som man snakker om ham. For det var ligefrem helt mærkeligt at være Vidne til, hvor Folk var opsatte. Og det er da egentlig heller ikke saa underligt, mener jeg.“

Der blev igen en lang Pavse.

Endelig spurgte Hansine, skønt ikke uden Overvindelse:

„Var du maaske derovre for at gøre Emanuel et Besøg?“

Væveren betragtede hende en Stund med ét Øje. Det var, som om han betænkte sig paa, hvad han skulde svare.

„Jeg saa' ham slet ikke, Hansine,“ sagde han derpaa. „Nej, jeg gjorde saamænd ikke. Men—n . . . dine to smaa Tøser saa' jeg da for Resten.“

Det gav et Sæt i Hansine.